భారత సర్వోన్నత న్యాయస్థానం

13 మే, 1954

మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రం

వెర్సస్

జి. సి. ముదాలియర్

(మెహర్ చంద్ మహాజన్, సి. జె., ముఖర్జీ, వివియన్ బోస్, భగవతి మరియు వెంకటరామ అయ్యర్ న్యాయమూర్తులు)

భారత రాజ్యాంగం, అనుచ్ఛేదము 14-రాష్ట్ర ప్రభుత్వం నిర్ణయించిన కరువు భత్యం స్కేలు -కేంద్ర ప్రభుత్వం నిర్ణయించిన స్కేలుకు భిన్నంగా ఉంటుంది-వివక్షాపూరితంగా ఉందా-ప్రాథమిక నిబంధనల్లోని రూల్ 44-కరువు భత్యము మంజూరు -హక్కు లేదా విచక్షణకు సంబంధించిన విషయమా-రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 226 ప్రకారం మాండమస్ లేదా మరేదైనా రిట్.

సెంట్రల్ ప్రావిన్సెస్ అండ్ బెరార్ ప్రభుత్వం (ప్రస్తుతం మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రం) 1948 లో తన ఉద్యోగులకు కరువు భత్యం స్కేల్ ను నిర్ణయించింది, ఇది నెలకు రూ.400 లేదా అంతకంటే ఎక్కువ వేతనానికి సంబంధించి కేంద్ర ప్రభుత్వం నిర్ణయించిన కరువు భత్యం స్కేల్ తో సమానంగా ఉన్నప్పటికీ, నెలకు రూ.400 లేదా అంతకంటే తక్కువ వేతనానికి సంబంధించి దానికంటే తక్కువగా ఉంది. రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 14 ప్రకారం తన ప్రాథమిక హక్కును ఉల్లంఘించారని, అదేవిధంగా ఉన్న కేంద్ర ప్రభుత్వోద్యోగులతో సమానంగా వ్యవహరించే హక్కు తనకు ఉందని పేర్కొంటూ పిటిషనర్-రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగి రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఉత్తర్వుల చెల్లుబాటును సవాలు చేశారు.

నిర్ణయించారు, ప్రాథమిక నిబంధనల్లోని రూల్ 44 నిబంధనల ప్రకారం ఏ ప్రభుత్వోద్యోగికైనా కరువు భత్యం ఇస్తారా, అలా అయితే ఎంత ఇస్తారనేది స్థానిక ప్రభుత్వం విచక్షణకు సంబంధించిన అంశము. రాష్ట్రానికి దానిని మంజూరు చేసే బాధ్యత విధించదు, అందువలన దానిని మంజూరు చేయమని రాష్ట్రాన్ని బలవంతం చేయడానికి ఏ మాండమస్ జారీ చేయబడదు లేదా దానికి సంబంధించి మరే ఇతర రిట్ లేదా ఆదేశాలు జారీ చేయబడదు, ఎందుకంటే ప్రభుత్వోద్యోగికి రక్షించబడే లేదా అమలు చేయగల హక్కు లేదు.

అనుచ్ఛేదము 14 ఒక రాష్ట్ర చట్టాన్ని రద్దు చేయడానికి అధికారం ఇవ్వదు, అదీ అంశంపై మరొక రాష్ట్ర చట్టానికి విరుద్ధంగా దాని నిబంధనలు వివక్షపూరితంగా ఉన్నాయనే కారణంతో. రెండు చట్టాల్లోని నిబంధనలను తులనాత్మకంగా అధ్యయనం చేసే ప్రక్రియ ద్వారా ఇలాంటి అంశాలకు సంబంధించి కేంద్రం లేదా రాష్ట్ర ప్రభుత్వం చేసే చట్టాన్ని రాజ్యాంగ విరుద్ధంగా పరిగణించడం కూడా ఇందులో లేదు.

రెండు శాసనాలకు అధికార వనరులు వేర్వేరుగా ఉన్నందున, అనుచ్ఛేదము 14 వర్తించదు.

కాబట్టి కేంద్ర ప్రభుత్వము జారీ చేసిన కరువు భత్యం స్కేలు సెంట్రల్ ప్రావిన్స్ అండ్ బెరార్ ప్రభుత్వము జారీ చేసిన భత్యం అనుచ్ఛేదము 14కు విరుద్ధమని చెప్పడానికి ఎటువంటి ఆధారం ఇవ్వదు. ఒక శాఖకు, భారత ప్రభుత్వ రేట్లు మరో శాఖకు వేరే రేట్లు నిర్ణయించే హక్కు రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి ఉంది.

పంజాబ్ ప్రావిన్స్ v. పండిట్ తారాచంద్ ([1947] ఎఫ్. సి. ఆర్. 89), మరియు *బీహార్ రాష్ట్రం v. అబ్దుల్ మజీద్* ([1954] ఎస్. సి. ఆర్. 786) వేరుపరచిన.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నం. 2 ఆఫ్ 1954. మిసెలెనియస్ పిటిషన్ నం. 123 ఆఫ్ 1953 లో నాగ్‌పూర్‌లోని హైకోర్టు యొక్క 1953 సెప్టెంబరు 10వ తేదీ నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వుల నుండి భారత రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 132 (1) ప్రకారం అప్పీల్.

ఎం. సి. సెతల్వాడ్, అటార్నీ-జనరల్ ఫర్ ఇండియా (*టి. వి. నాయక్* మరియు *ఐ. ఎన్. ష్రాఫ్*, అతనితో పాటు) అప్పీలుదారు తరఫున.

ఎం. కె. నంబియార్ (*రాజీందర్ నారాయణ్*, అతనితో పాటు) ప్రతివాది తరపున.

బి. సేన్ మరియు *పి. కె. బోస్* ఇంటర్వెనర్ (పశ్చిమ బెంగాల్ రాష్ట్రం) తరపున.

1954. మే 13. కోర్టు తీర్పును వెలువరించినది వెంకటరామ అయ్యర్ న్యాయమూర్తి – 1948 సెప్టెంబర్ 16న సెంట్రల్ ప్రావిన్స్ అండ్ బెరార్ ప్రభుత్వం, ప్రస్తుతం మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రం తన ఉద్యోగులకు చెల్లించాల్సిన కరువు భత్యం స్కేలును నిర్ణయిస్తూ చేసిన తీర్మానం రాజ్యాంగంలోని 14వ అనుచ్ఛేదముకు విరుద్ధమా అనేది ఈ అప్పీలులో నిర్ణయం తీసుకోవాల్సిన అంశం.

పై తీర్మానాన్ని ఆమోదించిన పరిస్థితులను క్లుప్తంగా పేర్కొనవచ్చు. యుద్ధ ఫలితంగా, ఆహార పదార్థాలు మరియు ఇతర నిత్యావసర వస్తువుల ధరలు అనూహ్యంగా పెరిగాయి, మరియు దాని వల్ల తీవ్రంగా ప్రభావితమైన వ్యక్తులలో

ప్రభుత్వ ఉద్యోగులు కూడా ఉన్నారు. వారికి ఉపశమనం కలిగించే చర్యగా కేంద్ర మరియు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు 1940లో ఆమోదించిన వివిధ తీర్మానాల ప్రకారం వారికి ధరల భత్యాలను మంజూరు చేశాయి. కేంద్ర ప్రభుత్వం అవలంబించిన పథకం ఏమిటంటే, వివిధ రాష్ట్రాలలో ఉన్నత ఉద్యోగులు సంబంధిత రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగులతో సమానమైన ప్రయోజనాన్ని పొందుతారు. కానీ రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ఇచ్చే అలవెన్సులు ఏకరీతిగా లేనందున ఈ పథకం కేంద్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగులకు సరిపోదని తేలింది. 1946 మే 10 న కేంద్ర ప్రభుత్వం ఒక కేంద్ర వేతన సంఘాన్ని నియమించింది, ఇకమీదట కమిషన్ అని పిలువబడుతుంది, – హేతుబద్ధీకరణ, సరళీకరణ మరియు ఏకరూపతను సాధ్యమైనంత వరకు సాధించే లక్ష్యంతో ఉద్యోగుల యొక్క సర్వీస్ కండిషన్స్ గురించి ప్రత్యేకంగా 'వారి వేతన స్కేల్స్ యొక్క నిర్మాణం' మరియు వేతన ప్రమాణాల గురించి విచారించి రిపోర్ట్ చేయడానికి. సర్ ఎస్. వరదాచారియర్ అధ్యక్షతన ఏర్పాటైన కమిషన్ 1947 మే 3న ఇచ్చిన నివేదికలో నిర్దిష్ట స్కేలులో కరువు భత్యము జూరు చేయాలని సిఫారసు చేసింది. 1947 మే 27 న, సెంట్రల్ ప్రావిన్సెస్ అండ్ బెరార్ ప్రభుత్వం ఒక వేతన కమిటీని నియమించింది, దీని తరువాత కమిటీ అని పిలువబడుతుంది, "కేంద్ర వేతన సంఘం సిఫార్సులను పరిశీలించడానికి మరియు ఈ సిఫార్సులను రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఏ మేరకు ఆమోదించాలో మరియు మార్పులకు లోబడి నివేదించడానికి, దాని పాలనా నియంత్రణలో ఉన్న ప్రభుత్వ ఉద్యోగులకు సంబంధించి." 1948 జూన్ 22 నాటి తన నివేదికలో కరువు భత్య స్కేలు మంజూరు చేయాలని కమిటీ సిఫార్సు చేసింది, అది నెలకు రూ.400 లేదా అంతకంటే ఎక్కువ వేతనానికి సంబంధించి కమిషన్ ఆమోదించిన దానితో సమానంగా ఉన్నప్పటికీ, నెలకు రూ.400 లేదా అంతకంటే తక్కువ వేతనానికి సంబంధించి దానికంటే తక్కువగా ఉంది. ఈ సిఫారసులను ప్రభుత్వం 1948 సెప్టెంబర్ 16వ తేదీ తీర్మానం ద్వారా ఆమోదించింది. రెండు స్కేల్స్ మధ్య ఫలితంలో ఈ వ్యత్యాసం సహజంగా సంబంధిత ఉద్యోగులలో గణనీయమైన అసంతృప్తిని కలిగించింది, మరియు కార్యనిర్వాహక పరంగా పరిష్కారాన్ని పొందడానికి విఫల ప్రయత్నాలు చేసిన తరువాత, వారు రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 226 ప్రకారం ప్రస్తుత దరఖాస్తును తమ ప్రతినిధి, ప్రతివాది ద్వారా దాఖలు చేశారు.

“రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తన ఉద్యోగులందరికీ భారత ప్రభుత్వ రేట్లను ఏకరీతిగా స్వీకరించి ఉండాల్సిందని, రెండు శ్రేణులను రూపొందించడంలో వివక్ష చూపారని, ఒక శ్రేణికి భారత ప్రభుత్వ రేట్లను ఆమోదించడంలో, అంటే రూ.400 కంటే ఎక్కువ వేతనం పొందుతున్న ఉద్యోగులకు, మరో శ్రేణి అంటే రూ.400 కంటే తక్కువ వేతనం పొందే సేవకుల విషయంలో వాటిని అంగీకరించకపోవడం అత్యంత వివక్షాపూరితంగా ఉంటుంది” "రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగిని అదేవిధంగా ఉన్న కేంద్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగితో సమానంగా చూసే హక్కు ఉంది", మరియు "ప్రతి సేవకుడికి ఈ ప్రాథమిక

మరియు సహజ హక్కులు ఉంటాయి మరియు పిటిషనర్ మరియు మినిస్టీరియల్ సర్వీసెస్ అసోసియేషన్ సభ్యులు ప్రతివాది నుండి భారత ప్రభుత్వ రేట్ల ప్రకారం డియర్నెస్ అలవెన్సు డిమాండ్ చేసే హక్కును కలిగి ఉన్నారు" అని పిటిషన్ లలో పేర్కొన్నారు. అనంతరం పిటిషనర్ ఈ విధముగా ప్రార్ధించారు:

మినిస్టీరియల్ ఉద్యోగులందరూ భారత ప్రభుత్వ కరువు భత్యం రేట్లకు లేదా ఏ సందర్భంలోనైనా తగినంత కరువు భత్యం పొందడానికి అర్హులని ప్రకటిస్తూ, కరువు భత్యం యొక్క వివక్షాపూరిత నిబంధనలను రద్దు చేయాలని మరియు వివక్ష లేకుండా లేదా ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఉద్యోగులందరికీ భారత ప్రభుత్వ రేట్లను అమలు చేయాలని, వారికి సహేతుకమైన జీవనోపాధిని అందించడానికి తగినంత కరువు భత్యం అందించాలని మాండమస్ రిట్ లేదా మరేదైనా తగిన రిట్ లేదా ఆదేశాల ద్వారా రాష్ట్ర ప్రభుత్వాన్ని ఆదేశించాలి."

మొదటిది, కరువు భత్యం దావా న్యాయపరధిలో విచారణ జరపదగినది కాదని, రెండోది కమిషన్, కమిటీ ఆమోదించిన కరువు భత్యం స్కేల్స్‌లో వ్యత్యాసం అనుచ్ఛేదము 14ను ఉల్లంఘించలేదనే కారణంతో ప్రభుత్వం ఈ పిటిషన్ ను వ్యతిరేకించింది. గౌరవ న్యాయమూర్తులు (సిన్హా సి. జె. మరియు భట్ జె.) నిబంధనల ప్రకారం కరువు భత్యం వేతనంతో సమానంగా ఉంచబడిందని, అందువల్ల దానికి సంబంధించిన దావా న్యాయపరధిలో విచారణ జరపదగినదని అభిప్రాయపడ్డారు; కరువు భత్యము జూరు విషయము లో కేంద్రప్రభుత్వ ఉద్యోగులకు, రాష్ట్రప్రభుత్వ ఉద్యోగులకు మధ్య ఉన్న వ్యత్యాసం కి "అర్థం చేసుకోదగిన, సహేతుకమైన ప్రాతిపదిక లేదు" అని, అందువల్ల 1948 సెప్టెంబరు 16 నాటి తీర్మానం చెల్లదని పేర్కొంది. దీంతో సంబంధిత ఉద్యోగులకు చెల్లించాల్సిన కరువు భత్యం విషయము లో పునరాలోచించాలని రాష్ట్రప్రభుత్వానికి ఆదేశాలు జారీ చేసింది. ఈ తీర్పకు వ్యతిరేకంగా రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 132(1) ప్రకారం ఇచ్చిన ధృవీకరణ పత్రం ద్వారా రాష్ట్రప్రభుత్వం ప్రస్తుత అప్పీలు కు ప్రాధాన్యమిచ్చింది.

మొదటిది కరువు భత్యం మంజూరు చేయడం పరిహారంకు సంబంధించిన అంశమని, న్యాయపరధిలో విచారణ జరపదగినది కాదని, దానికి సంబంధించి మాండమస్ రిట్ గానీ, ఎలాంటి ఆదేశాలు గానీ జారీ చేయలేరని, రెండోది 1948 సెప్టెంబర్ 16 నాటి తీర్మానం రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 14 ప్రకారం దెబ్బ తినలేదని అప్పీలుదారు తరపున వాదించారు. మా అభిప్రాయం ప్రకారం, ఈ రెండు వాదనలు బాగా స్థాపించబడ్డాయి.

మొదటి ప్రశ్నపై ప్రాథమిక నియమాలలోని 44 నియమం ఈ విధంగా ఉంది: "కౌన్సిల్ లో గవర్నర్ జనరల్ లేదా కౌన్సిల్ లో గవర్నర్, పరిస్తితి బట్టి, అధికారాలపై కౌన్సిల్ లోని సెక్రటరీ ఆఫ్ స్టేట్ ఉత్తర్వు ద్వారా విధించే ఏవైనా పరిమితులకు లోబడి, పరిహార భత్యం మొత్తాన్ని క్రమబద్ధీకరించాలి, తద్వారా భత్యం మొత్తంగా గ్రహీతకు లాభ

వనరుగా ఉండదు. స్థానిక ప్రభుత్వము తన ఆధీనంలో ఉన్న ఏ ప్రభుత్వ ఉద్యోగికైనా అటువంటి భత్యాన్ని మంజూరు చేయవచ్చు మరియు వారి మొత్తాలను మరియు వాటిని తీసుకోవలసిన పరిస్థితులను నిర్దేశించే నియమాలను రూపొందించవచ్చు."

ఈ నిబంధన ప్రకారం కరువు భత్యం ఇస్తారా, అలా అయితే ఎంత ఇస్తారనేది స్థానిక ప్రభుత్వము విచక్షణకు సంబంధించిన అంశం. అలాంటప్పుడు, మాండమస్ ప్రార్థన స్పష్టంగా తప్పుగా అర్థం చేసుకోబడింది, ఎందుకంటే ప్రత్యర్థిపై విధించిన కొన్ని విధులను నిర్వర్తించమని బలవంతం చేసే హక్కు దరఖాస్తుదారునిలో ఉన్నప్పుడు మాత్రమే అది మంజూరు చేయబడుతుంది. ప్రాథమిక నియమాలలోని 44 నియమం ప్రకారం ప్రభుత్వోద్యోగులకు కరువు భత్యం మంజూరు చేసే హక్కు లేదు. దానిని మంజూరు చేయడానికి రాష్ట్రంపై ఎటువంటి బాధ్యత విధించదు. తన విచక్షణ మేరకు కారుణ్య భృతిని మంజూరు చేసే అధికారాన్ని మాత్రమే రాష్ట్రానికి ఇస్తుంది, అటువంటి అధికారాన్ని ఉపయోగించమని ఏ మాండమస్ కూడా బలవంతం చేయదు. వాస్తవానికి, దీనికి సంబంధించి మరే ఇతర రిట్ లేదా ఆదేశాలు జారీ చేయబడలేవు, ఎందుకంటే దరఖాస్తుదారునికి సంరక్షించబడే లేదా అమలు చేయగల హక్కు లేదు.

హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు కొన్ని నిబంధనలపై ఆధారపడి కరువు భత్యాన్ని, కొన్ని ప్రయోజనాలకు వేతనంతో సమానంగా ఉంచారు మరియు *పంజాబ్ ప్రావిన్స్* v. *పండిట్ తారాచంద్* (1) లో తీర్పు ఆధారంగా ప్రస్తుత దావా న్యాయపరిధిలో విచారణ జరపదగినది అని నిర్ణయించారు. కానీ *పంజాబ్ ప్రావిన్స్* v. *పండిట్ తారాచంద్* జీతం బకాయిలను వసూలు చేయడం కొరకు చర్య మరియు ఈ విషయంలో ఇంగ్లాండుకు భిన్నంగా ఉన్న ఈ దేశ చట్టం ప్రకారం, వేతన బకాయిలు ప్రభుత్వం చెల్లించాల్సిన రుణం అని, సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 60 ప్రకారం ఒక డిక్రీని అమలు చేయడానికి వాటిని రుణంగా జతచేయవచ్చు మరియు దాని ఆధారంగా దానిని వసూలు చేయడానికి ఒక చర్య నిర్వహించదగినది అని నిర్ణయించారు. *బీహార్ రాష్ట్రం* v. *అబ్దుల్ మజీద్* (1) లో ఈ న్యాయస్థానం ఇటీవలే ఈ తీర్పును ఆమోదించింది, దీనిలో జీతం బహుమానం స్వభావంలో లేదని, ఇంగ్లాండులో హక్కుల పిటిషన్ ద్వారా వసూలు చేయదగినదాన్ని ఈ దేశంలో చర్య ద్వారా వసూలు చేయవచ్చని సూచించింది. కాబట్టి ఈ ప్రశ్న ఇప్పుడు వివాదానికి అతీతంగా పరిష్కారమయిందని భావించవచ్చు. కానీ, ప్రస్తుత విచారణ ప్రభుత్వము చెల్లించాల్సిన రుణానికి సంబందించినది కాదు. దీనికి సంబంధించి అమలులో ఉన్న నిబంధనల ప్రకారం రావాల్సిన కరువు భత్యం బకాయిలను వసూలు చేయడం కొరకు దావా కాదు. ఒక నిర్దిష్ట రేటుకు కరువు భత్యం మంజూరు చేయమని

ప్రభుత్వాన్ని ఒత్తిడి చేయడానికి, ప్రాథమిక నియమాలలోని 44 నియమం ప్రకారం, అది దయకు సంబంధించిన విషయం మరియు హక్కుకు సంబంధించిన విషయం కాదు. ఇంగ్లాండులో, అటువంటి దావాకు సంబంధించి హక్కు యొక్క పిటిషన్ ఏదీ ఉండదు. హాల్స్‌బరీ యొక్క లాస్ ఆఫ్ ఇంగ్లాండ్, వాల్యూమ్ IX, పేజీ 688, నోట్ (ఎ) @:

"అనుగ్రహం కలిగిన, హక్కు కాని విషయాలకు హక్కు పిటిషన్ ఉంటుందనుకోవడం పొరపాటు. [డి బోడ (బారన్) v. ఆర్. (2).]"

ఈ దేశంలో ఉన్న చట్టం కూడా అదే, ఒక చర్య యొక్క పిటిషన్ కు ప్రత్యామ్నాయం. ఫలితంగా పిటిషన్ లో లేవనెత్తిన అంశాలు న్యాయమైనవి కావని భావించాలి.

ప్రతివాది తరఫు గౌరవ న్యాయవాది శ్రీ నంబియార్ ఈ వైఖరి యొక్క ప్రమాణతతో విభేదించలేదు. రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 13 (3) (ఎ) లో నిర్వచించిన విధంగా నియమం 44 ప్రకారం బత్యం స్కేల్ ను నిర్ణయిస్తూ ప్రభుత్వం తీర్మానం చేసినప్పుడు, ఆ చట్టం అనుచ్ఛేదము 14 ను ఉల్లంఘిస్తే, అది చెల్లదని ప్రకటించవచ్చని ఆయన వాదించారు. అ వాదన స్పష్టముగా అతనికి తెరిచి వుంది , కాబట్టి 1948 సెప్టెంబర్ 26 నాటి తీర్మానం అనుచ్ఛేదము 14 ను ఉల్లంఘించిందా అనేది నిర్ణయించవలసిన ప్రశ్న

ఇప్పుడు, ఆక్షేపించబడిన తీర్మానంలో ఆమోదించిన పథకం మొదటిది ఉద్యోగులకు వేతనం ప్రకారం గ్రేడింగ్ చేసిన స్కేలు పైకరువు భత్యం చెల్లించాలని, వివిధ శ్లాబులకు వేర్వేరు రేట్లు అవలంబించాలని, రేటును కనిష్ఠస్థాయి నుంచి గరిష్ఠ కేటగిరీకి క్రమంగా తగ్గించాలని నిర్ణయించారు. వేర్వేరు వేతన శ్లాబులకు వేర్వేరు కరువు భత్యం రేట్లు నిర్ణయించడం అనుచ్ఛేదము 14 కు గర్హమైనదనే వాదనను లేవనెత్తలేదు. రెండవది, ఏదైనా నిర్దిష్ట శ్లాబులో, ఈ పథకం ఉద్యోగులందరినీ ఒకే స్థానంలో ఉంచుతుంది, నాగ్‌పూర్ మరియు జబల్‌పూర్ నగరాలలో నివసించే వారికి అత్యల్ప స్థాయిలో కొంచెం ఎక్కువ రేటును నిర్ణయించారు, ఇది మరో వివక్షాపూరితంగా దాడి చేయబడలేదు. ఇది పథకంలోని అంశం కావడంతో వివక్షాపూరితమనే వాదనకు తావులేదు.

శ్రీ నంబియార్ ఈ పథకం గానీ, దానిని ఆమోదించే తీర్మానంలో గానీ ఏదీ అనుచ్ఛేదము 14 లో ఉన్న నిషేధ పరిధిలోకి వస్తాయని వాదించడం లేదు. ప్రభుత్వం ఆమోదించిన సిఫార్సులు ఇచ్చిన కమిటీ నెలకు రూ.400 కంటే ఎక్కువ జీతం తీసుకునే ప్రభుత్వ ఉద్యోగుల విషయానికొస్తే కమిషన్ నివేదికలో సూచించిన రేట్లు ఆమోదించింది, కానీ నెలకు రూ.400 లేదా అంతకంటే తక్కువ జీతం తీసుకునే ఉద్యోగుల విషయానికి వస్తే కమిషన్ నిర్ణయించిన రేట్లు తోసిపుచ్చారు, దానికి బదులుగా, విభిన్న మరియు తక్కువ రేట్లు అవలంబించింది, మరియు ఇది అనుచ్ఛేదము

14 ప్రకారం వివక్షత అని వారు పేర్కొన్నారు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఆక్షేపించబడిన తీర్మానం అనుచ్ఛేదము 14ను ఉల్లంఘించలేదని చెల్లుబాటు అయినప్పటికీ, కమిషన్ నివేదికతో కలిపి తీసుకున్నప్పుడు ఆ నిబంధన ప్రకారం చెల్లదు. అనుచ్ఛేదము 14 లో ఈ కొంత విస్తృతి కలిగియే వాదనను బలపరిచే అంశాలేవీ మనకు కనిపించడం లేదు. రాజ్యాంగం ప్రకారం, కేంద్రం మరియు రాష్ట్రాలు వేర్వేరు సంస్థలు, ప్రతి ఒక్కటి దాని స్వంత కార్యనిర్వాహక మరియు చట్టసభను కలిగి ఉంటాయి, వాటి అధికారాలు బాగా నిర్వచించబడ్డాయి. అనుచ్ఛేదము 12 ప్రకారం "రాష్ట్రం" అంటే ప్రతి రాష్ట్రము యొక్క ప్రభుత్వము మరియు శాసనసభను కలిగి ఉంటుంది. అనుచ్ఛేదము 13(2) ప్రకారం మూడవ భాగం ప్రసాదించిన హక్కులను తీసివేయడం లేదా సంక్షిప్తం చేయడం వంటి చట్టాలను రాష్ట్రం చేయరాదని మరియు అనుచ్ఛేదము 14 ప్రకారం, "భారతదేశం భూభాగంలో చట్టము ముందు సమానత్వాన్ని లేదా చట్టాల సమాన రక్షణను ప్రభుత్వము ఏ వ్యక్తికీ నిరాకరించదు."

ఈ నిబంధనలపై అనుచ్ఛేదము 13 ప్రకారం ఆక్షేపించబడిన చట్టం చేసినప్పుడు కోర్టు ఆ చట్టం మూడవ భాగంలోని ఏవైనా నిబంధనలను ఉల్లంఘిస్తుందా అనేది నిర్ణయించాలి. ఒకవేళ అలా చేస్తుంది అని నిర్ణయిస్తే అది చెల్లదని ప్రకటించాల్సి ఉంటుంది. అలా చేయదని నిర్ణయిస్తే దాన్ని సమర్థించవలసి ఉంటుంది. అనుచ్ఛేదము 13 ప్రకారం ఒక చట్టాన్ని చెల్లదని ప్రకటించే కోర్టు అధికారాన్ని ఆక్షేపించబడిన ఒక నిర్దిష్ట చట్టానికి సంబంధించి ఉపయోగించాలి. ఒకే శాసనసభ రెండు వేర్వేరు చట్టాలను అమలు చేసినప్పుడు, వాస్తవానికి సారాంశంలో అవి ఒకే చట్టాన్ని ఏర్పాటు చేసుకున్నప్పుడు, ఆ రూపాన్ని విస్మరించి, వాటిని ఒకే చట్టంగా పరిగణించి, వాటి కలయిక వివక్షను దారితీస్తే దానిని కొట్టివేయడానికి కోర్టుకు అవకాశం ఉంటుంది. అయితే, ఇక్కడ వలె, వేర్వేరు ప్రభుత్వాలు మరియు వేర్వేరు చట్టసభల ద్వారా ఉన్న రెండు చట్టాలను కలిపి చదవడానికి అటువంటి మార్గం తెరవబడదు. అనుచ్ఛేదము 14 ఒక రాష్ట్ర చట్టాన్ని రద్దు చేయడానికి అధికారం ఇవ్వదు, అదే అంశంపై మరొక రాష్ట్ర చట్టానికి విరుద్ధంగా దాని నిబంధనలు వివక్షాపూరితంగా ఉన్నాయనే కారణంతో. రెండు చట్టాల్లోని నిబంధనలను తులనాత్మకంగా అధ్యయనం చేసే ప్రక్రియ ద్వారా ఒకే అంశాలకు సంబంధించి కేంద్రం లేదా రాష్ట్ర ప్రభుత్వము చేసిన చట్టాన్ని రాజ్యాంగ విరుద్ధంగా పరిగణించడం కూడా ఇందులో లేదు. రెండు శాసనాలకు అధికార మూలములు వేర్వేరుగా ఉండటం వల్ల అనుచ్ఛేదము 14 వర్తించదు. ఫలితంగా కమిషన్ సిఫారసు చేసిన, కేంద్ర ప్రభుత్వము జారీ చేసిన కరువు భత్యం స్కేలు, కమిటీ సిఫారసు చేసిన, అప్పీలుదారు ఆమోదించిన కరువు భత్యం స్కేల్ అనుచ్ఛేదము 14కు విరుద్ధమని చెప్పడానికి ఎటువంటి ఆధారం ఇవ్వదు. ఒకే విధమైన పని చేస్తూ, ఒకే చోట పనిచేసే ప్రభుత్వోద్యోగులకు వేర్వేరు భత్యాలు లభించడం కష్టమే అనడంలో సందేహం లేదు; కానీ వారి హక్కులను చట్టపరమైన పరిగణనల ఆధారంగా

నిర్ణయించాల్సి ఉంటుంది, మరియు అనుచ్ఛేదము 14 ప్రకారం ఈ తీర్మానం చెడ్డదని భావించడం అసాధ్యం

కమిషన్ నివేదికను కమిటీ పాక్షికంగా ఆమోదించిందని, పాక్షికంగా తిరస్కరించిందని అనుచ్ఛేదము 14ను ప్రయోగిస్తూ ప్రతివాది వాదనలో ఆధారం లేదని అప్పీలుదారు తరఫున వాదించారు. అనుచ్ఛేదము 14 యొక్క అనువర్తింపుపై మేము తీసుకున్న అభిప్రాయం లో, ఈ ప్రశ్నకు ఆచరణాత్మక ప్రాముఖ్యత లేదు; కానీ ఇలా అన్ని విషయాలు మా ముందు ఉంచబడ్డాయి కనుక, వాటిపై మా అభిప్రాయాన్ని క్లుప్తంగా తెలియజేయవచ్చు. కమిషన్ తన స్కేల్ జీవన వ్యయ సూచిక ఆధారంగా పనిచేస్తుండగా, కరువు భత్యం నిర్ణయించడానికి ప్రస్తుత ధరల స్థాయిని తాము ప్రాతిపదికగా స్వీకరించామని కమిటీ నివేదికలోని 80వ పేరాలో పేర్కొంది. 83వ పేరాలో జీవన వ్యయ సూచిక ఆధారంగా స్కేలును నిర్ణయించేటప్పుడు వేతనం అనే అంశాన్ని కూడా పరిగణనలోకి తీసుకున్నారని, అయితే వారు మూల వేతనం స్కేల్ ను సవరించినందున, కరువు భత్యాన్ని నిర్ణయించడంలో దానిని చేర్చడం లేదని వారు గమనించారు. 31వ పేరాలో కమిషన్ మాదిరిగా కాకుండా రాష్ట్ర ఆర్థిక వనరులను పరిగణనలోకి తీసుకుని స్కేల్ ను నిర్ణయిస్తున్నామని పేర్కొన్నారు. ఈ విధంగా, కమిటీ సమస్యను వేరే కోణంలో పరిశీలించింది మరియు కరువు భత్యం యొక్క స్థాయిని నిర్ణయించడంలో వేర్వేరు సూత్రాలను వర్తింపచేసింది; ఈ రెండు పథకాలు కొన్ని దశల్లో ఒకే విధమైన ఫలితాలను ఇచ్చినట్లయితే అది యాదృచ్ఛికమే తప్ప కమిషన్ నివేదికను కమిటీ ఆమోదించడం వల్ల కాదు. శ్రీ నంబియార్ కొన్ని ఇతర వర్గాలకు సంబంధించి కమీషన్ నిర్ణయించిన స్కేల్‌ను స్వీకరిస్తూ 4 జనవరి, 1951, మరియు 6 అక్టోబర్ , 1951 తేదీలలో అప్పీలుదారు యొక్క రెండు తీర్మానాలను కూడా మాకు సూచించారు. ప్రభుత్వం ఆమోదించిన సిఫార్సుల కమిటీ వివక్షకు దారితీసే విధంగా కమిషన్ నివేదికను పాక్షికంగా ఆమోదించిందా అనే ప్రశ్నపై ఇది ఎటువంటి ప్రభావం చూపదు. పైన పేర్కొన్న వాస్తవాలు కమిటీ స్వతంత్రంగా ఈ విషయంలోకి వెళ్లిందని మరియు ప్రశ్నను భిన్నమైన దృక్కోణం నుండి చూసిందని చూపిస్తుంది ; మరియు వారు చేసిన పథకాన్ని రూపొందించడంలో, వారు కమిషన్ నివేదికను స్వీకరించలేదు , వారు దాని నుండి గణనీయమైన సహాయాన్ని పొందినప్పటికీ.

ఫలితంగా, ఈ అప్పీలును అనుమతించాలి మరియు ప్రతివాది పిటిషన్‌ను కొట్టివేయాలి; అయితే ఉన్న పరిస్థితులలో, ఇక్కడ లేదా దిగువ కోర్టులో ఖర్చులకు సంబంధించి ఎటువంటి ఉత్తర్వులు ఉండవు.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.